

«Тут теплий Олексій іще іскриться зрана...»

Зеров Микола Костянтинович

* * *

А може, ще добро побачу?

А може, лихо переплачу?

Тут теплий Олексій іще іскриться зрана,
Скрізь під ялинами хрумтить тонкий льодок,
І струмні талих вод до торф'яних річок
Іще не гомонять... І сіра далеч тьмяна...

О ні! В пустелі цій не випадає манна,
Сидить лише гризот неублаганний смок
І душить тугою мій виснажений крок.
Смутна, о земле, ти! Скупа, обітованна!

А може, це не ти, а сам я туманію...
Чи скоро ж у мені, о теплий Олексію,
Минуться туга, біль, розтане темний лід?

Чи скоро пролісок прокинеться для мене
І, рястом криючи утрати глибший слід,
Заграє, зацвіте надії тло зелене?

30 — 31.03.1935

Постійна адреса:

http://ukrlit.org/zerov_mykola_kostiantynovych/tut_teplyi_oleksii_ische_iskrytsia_zrana